

פרשה מאירה

מה המצב - פרק 42

- הייתה מלחמה בן הירקות ומי הפסיד? תשובה: הכרוב הכבוש...
- למה הדגים גולשים ברשת? כי אין להם כוח לחכות...
- מה נביא לשיעור נביא? נביא לשיעור נביא...

מבחן החסדים סיפור לשבת

שמחה פשיטיק

המשרד - - - רוני! חברו הטוב של יוני, עמד שם מחכה. מה אתה עושה כאן? שאל אותו יוני. רוני חיך והשיב: 'התקבלתי גם אני לעבודה הזאת! לא היית מאמין, אה? המזל שלנו ממשיך ללוות אותנו, ואנחנו נשארים יחד אפילו בעבודה...' יוני שמח על העובד החדש שנכנס, הלא הוא ידידו הטוב, בלי לדעת מה מצפה לו בהמשך. רוני, שהיה כאמור מאחר כרוני, היה מאחר לעבודה באחוריים משמעותיים, ויוני היה רואה זאת ומעיר לו לפעמים. אבל רוני? הוא המשיך באחוריו כמעט מדי יום.

עוד שבועים חלפו, ויום אחד קבל יוני שיחת טלפון מהמעסיק שלו, שלמה. 'שלום יוני, האם תוכל לגשת אלי למשרד? ברצוני לומר לך משהו'. יוני פסע לעבר משרדו של המנהל, מהרהר על מה שיכול שלמה לרצות ממנו. הוא התישב מול המנהל והלה פתח ואמר: 'תראה, ארגון הצדקה שהקמתי לפני שלשים שנה תפקד באופן משלם עד לפני חדשים, שאז קראתי לך לעבודה. אבל שמתי לב שאתה מאחר הרבה, ואלו מאז נכנס חברך רוני, העניינים מתפקדים הרבה יותר טוב. לכן, בכל הצער שבדבר, אני נאלץ להודיע לך על פטוריך. אם יש לך משהו לטען בנדון, תוכל לומר אותו כעת'.

יוני היה המום. אותו מפטרים?! נכון שבהתחלה היה קצת מאחר, אבל אם צריך לפטר מישהו - זה את רוני! הוא מאחר יום יום באחוריים גדולים ונפלים. הוא חייב לומר זאת למנהל! אבל אז נזכר בשיחה שהיתה לו רק אתמול עם רוני. 'העבודה הזאת ממש מצילה אותי', אמר לו אז רוני. 'בזמן האחרון ההוצאות שלי גדולות, ואני ממש זקוק לפסף'. כשהרהר בכך, עלו בלבו של יוני רחמים על חברו. 'אם אגלה לשלמה את מצבו האמיתי של רוני ואספר על אחוריו, הוא יפטר אותו במקומי, ואז ישאר רוני בלי פרנסה. לא! לא אגלה לו! אם יגלה זאת שלמה לבד, יגלה'.

יוני קם מכסאו בכבודות, נטל את מכתב הפטורין וצעד לעבר הדלת. 'עוד משהו אחד', שמע את שלמה המנהל אומר. הוא חזר לשבת. הפנים של שלמה זרחו כשהוא אמר: 'עמדת במבחן! עכשו אגלה לך כי כל זה לא היה אלא נסיון בשבילך, לראות אם תלשין על חברך כדי להרויח את עבודתך, או תרחם עליו כי אין לו פרנסה ולא תגלה דבר. בשביל עבודה כזאת צריך מישהו בעל מדות טובות, ואתה - התגלית ככזה!'

• • •

מדות טובות חשובות לא רק כדי להרויח דברים. אבל מי שיש לו מדות טובות - בודאי ירויח דברים, והראשון שבהם הוא: חיים טובים!

יוני ורוני היו חברים טובים מאז ומקדם. כבר מילדותם התגוררו השנים בשכנות, והיו משחקים זה עם זה בכל זמן פנוי שהיה להם. גם לבית הספר היו צועדים יחדו, שמחים ומאשרים. כשגדלו, המשיכה החברות. שניהם בחרו ללכת לישיבה וללמוד תורה, ונכנסו ללמוד באותו מקום. שם למדו בחברותא, והיו ידועים כחברים טובים.

באופן כללי הם דמו באפי שלהם, אבל היה ביניהם הבדל אחד גדול: בעוד יוני היה דיוקן בדרך כלל, היה רוני מאחר כרוני, שכמעט אף פעם לא בא בזמן. הדבר הפריע מעט לידידות שלהם, כי הם נתקלו בו מפעם לפעם. כך למשל היה מגיע יוני בזמן ללמוד המשתף שקבעו ביניהם, אבל רוני היה מגיע קצת מאחר, מתנשם ומתנשף. 'סליחה על האחור...' היה ממלמל לעבר יוני, שהגמרא כבר היתה פתוחה לפניו. יוני לא כעס. הוא הכיר את רוני והשלים עם החסרון הזה שיש בו.

הם גדלו עוד, ושניהם מצאו את בת זוגם בשעה טובה. אחרי חתונתם עברו להתגורר בסמיכות, ממש באותו רחוב. וכך המשיכה החברות לפרח ולשגשג. כעבר תקופה, כשיוני נצרך לפרנסה, הוא החליט לחפש עבודה. חפושים פה, חפושים שם, עד שלבסוף מצא משרת מזכיר באחד מארגוני החסד הנודעים שפעלו בעיר. הארגון היה דואג לחלוקת מזון ליתומים ולאלמנות, וכן לנצרכים ולחסרי כל.

יוני הגיע לראיון העבודה עם מנהל הארגון, שלמה שמו. 'התפקיד כולל קבלת שיחות נכנסות, רשום כל הבקשות לתמיכה, והעברת הנתונים לידי רבני הארגון, שיחליטו האם וכמה להעניק למבקשי התרומה'. שלמה הביט בעיניו של יוני והוסיף: 'צריך לב רחב והרבה מדת הרחמנות כדי לשמע את כל הספורים והצרות, ומצד שני צריך לדעת גם לגיס תרומות בזמן הפנוי. נראה לך שתוכל לעמוד בזה?' יוני הרהר לרגע, ואחר כך הנהן והשיב בחיוב. 'כן, אוכל בעזרת השם לעשות זאת בצורה הטובה ביותר', הבטיח.

בערב המחרת כבר ישב יוני על כסא המזכיר במשרד ארגון החסד. הוא החל את עבודתו במלא המרץ, קבל שיחות, שמע את ספוריהם של אנשים שונים ומסכנים, שחיייהם לא האירו להם פנים, רשם הכל והוסיף לומר לפונים כמה מלים טובות של עידוד. בזמנו הנותר הרים טלפונים לתורמים פוטנציאליים, ונסה לדבר על לבם שיתרמו למען ארגון הצדקה והחסד. לפעמים הצליח, לפעמים פחות.

בהתחלה עוד לא היה רגיל יוני לעבודה, וכך יצא שאחר מעט מפעם לפעם. אבל כעבר שבועים הוא קבל על עצמו להשתפר ולעמוד בזמנים. כך חלף חודש, ויוני כבר התרגל למשרתו החדשה. אלא שאז, בערב אחד סתמי, נכנס אל